

Can we Just Throw Our Sins off a Cliff?

1. ויקרא פרק טז

(ה) ומאת עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי שְׁעִירֵי עִזִּים לְחַטָּאת וְאֵיל אֶחָד לְעֹלָה : ...
(ז) וְלָקַח אֶת שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְהִעֲמִיד אֹתָם לִפְנֵי יִקְוֹק פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד : (ח) וְנָתַן אֶהָרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים
גֹּרְלוֹת גֹּרֵל אֶחָד לִיקְוֹק וְגֹרֵל אֶחָד לְעֹזָאֵז :

(ט) וְהִקְרִיב אֶהָרֹן אֶת הַשְּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגֹּרֵל לִיקְוֹק וְעָשָׂהוּ חַטָּאת :

(י) וְהַשְּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגֹּרֵל לְעֹזָאֵז יַעֲמֵד חַי לִפְנֵי יִקְוֹק לְכַפֵּר עָלָיו לְשַׁלַּח אֹתוֹ לְעֹזָאֵז

הַמִּדְבָּרָה :

... (כא) וְסָמַךְ אֶהָרֹן אֶת שְׁתֵּי יָדָיו עַל רֹאשׁ הַשְּׁעִיר הַחַי וְהִתְוַדָּה עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

וְאֶת כָּל פְּשָׁעֵיהֶם לְכָל חַטָּאתָם וְנָתַן אֹתָם עַל רֹאשׁ הַשְּׁעִיר וְשַׁלַּח בְּיַד אִישׁ עֵתִי הַמִּדְבָּרָה :

(כב) וְנִשָּׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם אֶל אֶרֶץ גְּזֵרָה וְשַׁלַּח אֶת הַשְּׁעִיר בַּמִּדְבָּר :

Aaron shall take the two he-goats and let them stand before the Lord at the entrance of the Tent of Meeting; and he shall place lots upon the two goats, one marked for the Lord and the other marked for Azazel. Aaron shall bring forward the goat designated by lot for the Lord, which he is to offer as a sin offering; while the goat designated by lot for Azazel shall be left standing alive before the Lord, to make expiation with it and to send it off to the wilderness for Azazel.

...Aaron shall lay both his hands upon the head of the live goat and confess over it all the iniquities and transgressions of the Israelites, whatever their sins, putting them on the head of the goat; and it shall be sent off to the wilderness through a designated man. Thus the goat shall carry on it all their iniquities to an inaccessible region; and the goat shall be set free in the wilderness. (Vayikra 16:7-10, 21-22)

2. רש"י

עזאזל - הוא הר עז וקשה, צוק גבוה, שנאמר (פסוק כב) ארץ גזרה, חתוכה :

Rashi. Azazel – a sharp harsh mountain, a high cliff, as it says: A land of Gezera indicating that it is cut or hewn away.

3. רשב"ם

(י) לשלח אותו לעזאזל המדברה - לפי פשוטו לשלח אותו חי אל העזים אשר במדבר, כמו שמצינו בציפרי מצורע ושלח את הצפור החיה על פני השדה, לטהרו מטומאתו. אף כאן לטהר את ישראל מעונותם משלחו אל המדבר והוא מקום מרעה הבהמות, כדכתי' וינהג את הצאן אחר המדבר. ובתלמוד מדבריות בייתות :

Rashbam. The simple explanation is that the intent is to send it (the goat) alive to the goats of the wilderness, as we find with the birds of the Metzora in which the bird is set "on the face of the field." Similarly here, (the goat) is sent to purify Israel of its sins by sending it to the wilderness, where the goats graze ...

4. Rambam Moreh Nevukhim – Guide for the Perplexed

There is no doubt that sins cannot be carried like a burden, and taken off the shoulder of one being to be laid on that of another being. But these ceremonies are of a symbolic character, and serve to impress people with a certain idea, and to induce them to repent - as if to say, we have freed ourselves of our previous deeds, have cast them behind our backs, and removed them from us as far as possible.

5. Rabbi Sacks. Covenant and Conversation 5748

Expiation requires some ritual, a dramatic representation of the removal of guilt and impurity from the congregation. The rite was a cathartic experience for the community.

Maimonides, the rationalist, is here forced to recognise the affective, emotional dimension of the collective experience of atonement, the need for a physical act to symbolise a metaphysical process. The two goats – one dedicated to God as an offering in the Sanctuary, the other sent out into the wilderness – symbolised the stark alternatives of order and chaos, Divine service on the one hand, sin and anarchy on the other.

Though the ritual has not been performed for 2000 years, it is significant that two substitutes eventually made their way back into Jewish custom: tashlikh, the ‘casting away’ of sins on Rosh Hashanah, and kapparat, ‘atonements’, on the eve of Yom Kippur. Both are symbolic gestures, physical enactments of relinquishing guilt. It seems that for many people, the abstract idea of forgiveness is made real only when given some tangible expression in dramatic action.

The idea of the scapegoat has reappeared in contemporary thought through the work of René Girard, one of the pioneering theorists of the connection between religion and violence. Girard’s thesis is that violence is at the heart of religious ritual. The primary ritual is sacrifice, and the most fundamental form of sacrifice is the scapegoat.

Mishna Yoma. Service of the High Priest on Yom Kippur	משנה מסכת יומא
<p>Mishna Yoma ch.1</p> <p>1. Seven days before Yom HaKippurim they remove the high priest from his house to the chamber of the counselors and they set up another priest to take his place lest something should occur to him to disqualify him [from being able to worship]. Rabbi Judah said: they even prepare another wife for him in case his wife should die, as it says “And he shall make atonement for himself and for his house” (Leviticus 16:6): “his house” this refers to his wife. They said to him: if so there would be no end to the matter.</p> <p>2. All seven days he sprinkles the blood and burns the incense and cleans lamps and offers the head and the leg; And on all other days if he wants he offers, for the high priest is first in offering a portion and has first place in taking a portion.</p> <p>1:8 Every day, they would remove the ashes from the altar at [the time of] cockcrow or around that time, whether before or after. [But] on Yom Kippur, [it would be done] at midnight, and on the festivals, at the first watch. And cockcrow would never occur [on these occasions] before the Temple courtyard was filled with Israelites.</p> <p>3:3 A man may not enter the Temple courtyard or to worship even if he was clean until he immerses himself. Five immersions and ten sanctifications did the high priest perform on that day</p> <p>3:7 In the morning he would wear Pelusian linen worth twelve maneh; at dusk, Indian linen worth eight hundred zuz, the words of Rabbi Meir. The Sages say: in the morning he would wear [garments] worth eighteen maneh and at dusk [garments] worth twelve maneh; altogether thirty maneh. These [costs] were [borne by] the community,</p>	<p>א,א שבעת ימים קודם ליום הכיפורים, מפרישין כוהן גדול מביתו ללשכת פלהדרין; ומתקינין לו כוהן אחר תחתיו, שמא יארע בו פסול. רבי יהודה אומר, אף אישה אחרת מתקינין לו, שמא תמות אשתו: שנאמר "וכיפר בעדו, ובעד ביתו" (ויקרא טז, ו; ויקרא טז, יא; ויקרא טז, יז)--"ביתו", היא אשתו. אמרו חכמים, אם כן, אין לדבר סוף.</p> <p>א,ב כל שבעת הימים זורק את הדם, ומקטיר את הקטורת, ומטיב את הנרות, ומקריב את הראש ואת הרגל. ושאר כל הימים--אם רצה להקריב, מקריב: שכוהן גדול מקריב חלק בראש, ונוטל חלק בראש.</p> <p>א.ח בכל יום תורמין את המזבח בקריאת הגבר או סמוך לו, בין לפניו בין לאחוריו ביום הכיפורים מחצות, ובגדלים מאשמורה הראשונה, ולא היתה קריאת הגבר מגעת עד שהיתה עזרה מלאה מישראל.</p> <p>פרק ג משנה ג</p> <p>...אין אדם נכנס לעזרה לעבודה, אפלו טהור, עד שישטבל. חמש טבילות ועשרה קדושים טובל בהן גדול ומקדש בו ביום, וכלן בקדש על בית הפרה, חוץ מזו בלבד:</p> <p>פרק ג' משנה ז'</p> <p>בשחר היתה לובש פלוסין של שנים עשר מנה, ובין הערבים הנדוין של שמנה מאות זוז, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: בשחר היתה לובש של שמנה עשר מנה, ובין הערבים של שנים עשר מנה, הכל לשלשים</p>

and if he wanted to add [to them], he would add from his own [assets].

6:2 He comes to the goat which is to be sent forth and lays his two hands on it and makes the confession. And thus did he say, "O Lord, your people, the house of Israel, has committed iniquity, transgressed, and sinned before you. Forgive, O Lord, I pray, the iniquities, transgressions, and sins, which your people, the house of Israel, have committed, transgressed, and sinned before you, . As it is written in the Torah of Moses, your servant *For on this day shall atonement be made for you to clean you. From all your sins shall you be clean before the Lord* (Lev. 16:30)."

And the priests and people standing in the courtyard, when they would hear the high priest pronounce the Name of God, would kneel and bow down and fall on their faces and say, "Blessed be the name of the glory of his kingdom forever and ever."

6:3 He gave the scapegoat over to the one who was to lead it out. **Everyone is eligible to lead it, but the High Priests established a fixed custom and did not allow an Israelite to lead it. Rabbi Yosei said:** There was **an incident where** a person named **Arsela led** the goat to the wilderness, **and he was an Israelite.**

6:4 And they made a ramp for the goat **due to the Babylonian Jews** who were in Jerusalem, **who would pluck at the goat's hair and would say to the goat: Take our sins and go, take our sins and go!** The eminent people of Jerusalem used to accompany him [the one who was to lead the goat] to the first booth. There were ten booths from Jerusalem to the ravine.

6:5 At each booth they would say to him, "Here is food, here is water." And they accompany him from one booth to the next, except for the man in the last booth among them, who does not go out with him to the ravine. But he stands from a distance and observes what he does.

6:6 Now what did he do? He divided the crimson thread. Half of it he tied to a rock and half of it he tied between its horns. He then pushed it over backwards, and it rolled down the ravine. And it did not reach halfway down the mountain before it broke into pieces. He came and sat himself down under the last booth until it got dark.

6:8 They said to the high priest, "The goat has reached the wilderness." Now how did they know that the goat had come to the wilderness? They made sentinel posts, and waved flags, so they might know that the goat had reached the wilderness. Rabbi Ishmael says, "Now did they not have another sign? There was a crimson thread tied to the door of the sanctuary. When the goat had reached the wilderness, the thread would turn white, as it says, *Though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow.*"

מְנָה. אֵלֹהֵי מִשְׁלַל צְבוּר. וְאִם רָצָה לְהוֹסִיף, מוֹסִיף מִשְׁלֹ

פרק ו' משנה ב

[ב] בא לו אצל שעיר המשתלח וסומך שתי ידיו עליו ומתודה וכך היה אומר אנא השם עו פשעו חטאו לפניך עמך בית ישראל אנא בשם כפר נא לעונות ולפשעים ולחטאים שעו ושפשעו ושחטאו לפניך עמך בית ישראל ככתוב בתורת משה עבדך לאמר (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו והכהנים והעם העומדים בעזרה כשהיו שומעים שם המפורש שהוא יוצא מפי כהן גדול היו כורעים ומשתחווים ונופלים על פניהם ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

[ג] מסרו למי שהיה מוליכו הכל כשרין להוליכו אלא שעשו הכהנים גדולים קבע ולא היו מניחין את ישראל להוליכו אמר רבי יוסי מעשה והוליכו ערסלא וישראל היה:

[ד] וכבש עשו לו מפני הבבליים שהיו מתלשים בשער ואומרים לו טול וצא מיקירי ירושלם היו מלויין אותו עד סוכה הראשונה עשר סוכות מירושלם ועד צוק תשעים ריס שבעה ומחצה לכל מיל:

[ה] על כל סוכה וסוכה אומרים לו הרי מזון והרי מים ומלויין אותו מסוכה לסוכה חוץ מאחרונה שבהן שאינו מגיע עמו לצוק אלא עומד מרחוק ורואה את מעשיו:

[ו] מה היה עושה חולק לשון של זהורית חציו קשר בסלע וחציו קשר בין שתי קרניו ודחפו לאחוריו והוא מתגלגל ויורד ולא היה מגיע לחצי ההר עד שנעשה אברים אברים בא וישב לו תחת סוכה אחרונה עד שתחשך ומאימתי מטמא בגדים משיצא חוץ לחומת ירושלם ר' שמעון אומר משעת דחייתו לצוק:

[ח] אמרו לו לכהן גדול הגיע שעיר למדבר ומניין היו יודעין שהגיע שעיר למדבר? דרכיות היו עושין ומניפין בסודרין ויודעין שהגיע שעיר למדבר אמר ר' יהודה והלא סימן גדול היה להם מירושלים ועד בית חדרו ג' מילין הולכין מיל וחוזרין מיל ושוהין כדי מיל ויודעין שהגיע שעיר למדבר ר' ישמעאל אומר והלא סימן אחר היה להם לשון של זהורית היה קשור על פתחו של היכל וכשהגיע שעיר למדבר היה הלשון מלבין שנאמר (ישעיה א') אם יהיו חטאיכם כשנים כשלב ליבין

משנה מסכת יומא פרק ז

Chapter 7

[1] The high-priest came to read. If he desired to read dressed in linen [white, byssus] garments, he did so; otherwise, he was reading in a white stole of his own. The Hazzan [servant, attendant] of the congregation takes the scrolls of the Torah, and presents them to the president of the congregation, the president presents them to the Segan, and the latter gives them to the high-priest. The high-priest rises, receives them, and reads standing. ...

[2] He who sees the high-priest reading, does not witness the burning of the bull and the he-goat; he who witnesses the burning of the bull and the he-goat, does not see the high-priest reading: not because he is not allowed, but because there was a great distance, and both were done at the same time.

משנה א

[א] בא לו כהן גדול לקרות אם רצה לקרות בבגדי בוך קורא ואם לא קורא באצטלית לבן משלו. חזן הכנסת נוטל ספר תורה ונותנו לראש הכנסת וראש הכנסת נותנו לסגן והסגן נותנו לכהן גדול וכהן גדול עומד ומקבל וקורא עומד וקורא ...

[ב] הרואה כהן גדול כשהוא קורא אינו רואה פר ושעיר הנשרפים והרואה פר ושעיר הנשרפים אינו רואה כהן גדול כשהוא קורא ולא מפני שאינו רשאי אלא שהיתה דרך רחוקה ומלאכת שניהן שוה כאחת:

Chapter 8

חטאת ואשם ודאי מכפרין. מיתה יום הכפורים מכפרין עם התשובה. התשובה מכפרת על עברות קלות על עשה ועל לא תעשה. ועל החמורות היא תולה עד שייבא יום הכפורים ויכפר:

A sin-offering, which atones for unwitting performance of transgressions punishable by *karet*, and a **definite guilt-offering**, which is brought for robbery and misuse of consecrated items, **atone** for those sins. **Death and Yom Kippur atone** for sins when accompanied by **repentance**. **Repentance** itself **atones for minor transgressions, for both positive mitzvot and negative mitzvot**. **And** repentance places punishment **for severe transgressions in abeyance until Yom Kippur comes and completely atones** for the transgression.

את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה, מכל חטאתיכם לפני יי' תטהרו) ויקרא טז, (עברות שביין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שביין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר (יחזקאל לו, (וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. ואומר) ירמיה יז, (מקוה ישראל יי', מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:

Rabbi Elazar ben Azarya taught that point from the verse: **“From all your sins you shall be cleansed before the Lord”** (Leviticus 16:30). For **transgressions between a person and God, Yom Kippur atones**; however, for **transgressions between a person and another, Yom Kippur does not atone until he appeases the other person**.

Rabbi Akiva said: **How fortunate are you, Israel!** before **Whom** are you purified, and **Who** purifies you? It is your **Father in Heaven**, as it is stated: **“And I will sprinkle purifying water upon you, and you shall be purified”** (Ezekiel 36:25). And it says: **“The ritual bath of Israel is God”** (Jeremiah 17:13). **Just as a ritual bath purifies the impure, so too, the Holy One, Blessed be He, purifies Israel.**